

Богдан Коломійчук
В'ЯЗНИЦЯ
ДУШ

Харків
«ФОЛІО»
2015

НІМФИ БОЛЮ

У Львові на початку осені 1902 року був собачий холод. Літо закінчилося раптово, і, здавалось, от-от одразу настане зима. Мрячив дрібний холодний дощ, і час від часу зривався вітер, гуркочучи погано кріпленою бляхою на дахах і жбурляючи в перехожих сміттям, що не встигло прилипнути до бруківки.

Високий, дещо огрядний чоловік, закутаний у довгий сірий плащ, минув костел єзуїтів і попрямував уздовж Трибунальної до готелю «Три корони». Тут він зупинився, ставши навпроти швейцара, який, силоміць усміхнувшись, відчинив перед ним двері.

У залі навпроти рецепції чоловік полегшено зітхнув і опустив комір плаща.

— Доброго ранку, — почувся лагідний жіночий голос, — пан проживає чи бажає поселитись?

Гість побачив розкішну брюнетку, що поспішала йому назустріч, і жадібно ковзнув поглядом по її звабливих формах, що ховались за пуританським строєм рецепціоністки. Чорт забирай! Опинитися би з нею де-небудь в іншому місці і за інших обставин... Було помітно, що дівчина нервувала, і прибулий знав, чому. Він зняв капелюха і розстебнув плаща.

— Доброго ранку, — привітався він, — ні, красуне, я не поселятимусь.

— Отже, пан у нас проживає, — прощбетала вона, — провести пана до його покоїв?

Авжеж! Йому б хотілося цього паскудного ранку опинитися з нею в одних покоях. Він уявив, як біля самих дверей обіймає цю кралю за стан і силоміць заштовхує до номера. А далі зриває з неї цю ідіотську уніформу!..

— Щиро дякую, красуне. Ось він мене проведе.

Чоловік указав на поліцейського фельдфебеля, що спускався до нього згори.

— О-о, пан з поліції... — промовила брюнетка.

Усмішка остаточно зникла з її обличчя.

— Сюди, пане комісарє, — гукнув фельдфебель, зупинившись за кілька кроків від них.

— У вас добра кава? — запитав гість у дівчини, не звертаючи на нього уваги.

— Прямісінько з Відня, — понуро відповіла та.

— От і чудово, — сказав комісар, — принесіть мені нагору. В той номер, де це сталося...

Він усміхнувся їй, але усмішки у відповідь уже не дочекався. «Аякже, — подумав комісар, дивлячись услід брюнетці, що поспіхом подалася виконувати його прохання, — у готелі зараз понад усе прагнуть здихатись поліції. Тому не слід розраховувати на приязнь».

Фельдфебель провів його на третій поверх і зупинився під дверима покоїв з номером «39». Відчинивши двері, він пропустив уперед комісара, а потім зайшов сам.

Усередині двоє капралів виструнчилися при його появі, а навпроти з'явилася худорлява постать ад'юнкта Самковського.

— А-а, комісар Вістович, — кисло промовив ад'юнкт, — вітаю пана.

— Вітаю, — буркнув той у відповідь.

Вони потисли один одному руки, і комісар зняв свій промоклий плащ.

На закривавленому ліжку лежав труп молодої жінки, біля якого поралися поліцейний лікар і фотограф. Простирadlo було відкинuto, й на оголеному тілі виднілося кілька жакливих ран.

— Алоїза Вольфович, зняла покої на добу, — упівголоса промовив ад'юнкт, — донька Кшиштофа Вольфовича, пан знає, хто це?

— Не знаю, — трохи роздратовано відповів комісар.

Недільного ранку натщесерце йому зовсім не хотілося напружувати пам'ять.

— Кшиштоф Вольфович — соляний магнат. Йому належить половина копалень у Бориславі. Сам він мешкає у Львові, на Знесінні, — мовив ад'юнкт.

— Повідомили вже його?

Вістович потягнувся за портсигаром.

— Ще ні, — сказав Самковський.

— От і добре...

Обидва закурили, все ще спостерігаючи за роботою лікаря і фотографа. Вже після них Вістович зможе сам оглянути тіло.

— Коли її знайшли? — запитав комісар.

— Годину тому, — відповів Самковський, — учора ввечері вона зняла номер і попросила порт'є розбудити її о восьмій ранку. Була сама, без супутників. Уранці порт'є постукав, але ніхто не відповів. О дев'ятій викликали поліцію... На рецепції кажуть, що до неї ніхто не піднімався.

— Хто мешкає по сусідству?

— З обох боків порожні покої...

— Спустися до рецепції і візьми список усіх постояльців за останню добу, — наказав комісар.

Самковський кивнув і подався до дверей, при цьому ледь не збивши кельнера, що якраз приніс каву. Ад'юнкт вилаявся і рвучко його обійшов. Комісар заплатив і взяв до рук гарячу філіжанку, викликавши цим самим задрість усіх присутніх, крім убитої.

Поліційний лікар нарешті звівся на ноги і підійшов до Вістовича. Це був невеличкий круглий чоловічок з кумедним гострим носом.

— Прибери до дідька свою каву, — сердито промовив він, — я вже слиною з'ївся.

Чоловічок закурив і ще раз окинув оком труп.

— Що скажеш? — запитав Вістович, і не думуючи відставляти філіжанку.

Лікар знизав плечима.

— Вбивство сталося три-чотири години тому. Вбивця завдав точних ударів ножем. Швидше за все, вона й не зрозуміла, що сталося. Є одна цікава деталь. На спині сліди наче від батога...

Комісар наблизився до тіла й обережно повернув його на бік. На спині і справді чітко було видно продовгуваті сліди побиття.

— Той скурвисин не полінувався принести сюди батіг, — з подивом у голосі сказав комісар, — причому не видно, щоб жертва опиралась. Можна подумати, що вона добровільно погодилась на екзекуцію.

— Різне буває, — зауважив лікар, одягаючи плащ, — на завтра, після розтину, знатиму більше... Auf Wiedersehen¹.

Із цими словами він вийшов за двері. Слідом за ним подався і фотограф, лишивши комісара тільки в товаристві двох капралів. Вістович звівся на ноги й оглянув речі на туалетному столику. Тут були звичні жіночі дрібнички, австрійська газета і складена вдвоє візитка. Розгорнувши її, комісар прочитав: «Альфред Шимонович. Крамниця східних секретів. Вул. Ягеллонська, 10». Поруч стояло кілька напівспалених ароматичних свічок і пляшечка з якоюсь олією.

Двері прочинились, і до покоїв знову зайшов ад'юнкт Самковський. В руках він тримав папірець з переліком постояльців.

— Готово, — промовив ад'юнкт і простягнув комісарові список.

¹ До побачення (нім.).